

Lige inden klokken seks tirsdag aften den 19. juli ringede det på døren til kriminalkommissær Evert Bäckströms lejlighed på Kungsholmen i Stockholm. Det var et diskret, men samtidig udfordrende signal, og desuden indledningen til endnu en mordefterforskning i Bäckströms liv, og normalt begyndte det aldrig på den måde.

Normalt fulgte den slags for længst fastlagte rutiner. Kriminalkommissær Evert Bäckström var chef for den efterforskningsgruppe, der arbejdede med grove forbrydelser ved politiet i Solna. De groveste forbrydelser, man havde, var forskellige tilfælde af dødelig vold, og Bäckström var den, der havde ansvaret for, at man fik styr på det, som det stadig var muligt at gøre noget ved, hvilket vil sige, at forbrydelsen blev opklaret, at gerningsmanden blev pågrebet og fik sin straf, og at offerets pårørende dermed fik tilbudt en mulighed for personligt at kunne afslutte den del af sorgarbejdet, der var tilbage.

For Bäckströms vedkommende begyndte det næsten altid med en telefonsamtale. Nogle af hans chefer, kolleger eller måske vagthavende – hvis forbrydelsen var indtruffet efter kontortid, hvilket ikke sjældent var tilfældet – ringede og bad ham om at tage sig af sagen.

Bäckström havde ingen indvendinger, og det havde andre heller ikke. Hvordan skulle nogen kunne have det? Siden Bäckström var tiltrådt ved politiet i Solna nogle år tidligere, havde han været efterforskningsleder ved cirka tyve mord og havde opklaret dem alle undtagen ét. I et stykke tid havde han endda haft så megen fremgang, at han var ved at sætte sin egen eksistens på spil, i og med at antallet af mord i hans politikreds var faldet på en højst urovækkende måde. Men lykkeligvis havde selv det problem løst sig, og i løbet af de senere år havde Bäckström kunnet notere sig en meget glædelig forøgelse af vold med døden til følge i almindelighed og mordgæder, der skulle opklares i særdeleshed. En telefonsamtale i tjenesten, endnu

et lig som på grund af andres arbejde havnede på Bäckströms skrivebord, hvilket var helt i sin orden.

Men denne gang begyndte det med, at det ringede på hans egen yderdør, og tættere på – i personlig og privat forstand – kan en morderforsker næppe komme det, der snart viste sig at være det indledende trin i en højst kompliceret mordefterforskning.

Et diskret, men samtidigt udfordrende signal på hans egen dørklokke, hvilket i sig selv var et mysterium, eftersom Bäckström havde hørt det samme signal adskillige gange tidligere og udmærket vidste, hvem der plejede at ringe på hans dør på den måde. Lille Edvin, tænkte Bäckström. Mærkeligt, eftersom det sidste, han havde set og hørt til ham, var ugen før midsommer, hvor Edvin havde fortalt, at han skulle på sommerlejr med søspejderne og først kom tilbage en måned senere, i slutningen af juli.

Frem til at det ringede på Bäckströms dør, havde det været en helt almindelig arbejdsdag i Bäckströms liv. Da vejret var fint, havde han per telefon kontaktet sit arbejde og meddelt dem, at han desværre var tvunget til at arbejde hjemmefra om formiddagen. Det var Rigs-politistyrelsen, der havde brug for hans hjælp i en påtrængende sag, hvilket han nemmest kunne klare ved hjælp af sin hjemmecomputer og uden en masse unødigt renderi.

Så havde han sat sig på altanen, spist morgenmad og læst morgen-aviserne i ro og mag. Derefter havde han taget brusebad, klædt sig omhyggeligt på med behørigt hensyn til vejrliget, endnu en strålende svensk højsommerdag i det gode liv, han formåede at leve, inden han til sidst havde ringet efter en taxa, der kunne køre ham til politistationen i Solna. Allerede en time før frokost havde han siddet på sin plads på sit stort set tomme kontor. Halvdelen af styrken var på ferie, eftersom de ikke havde indset, at lige præcis sommeren var den bedste tid til at tage det roligt i, hvis man nu foretrak at gøre det i betalt arbejdstid. Og når de var så få tilbage, var der ganske enkelt ikke tale om at give sig i kast med noget mere krævende, uanset hvad politiledelsen måtte ønske. I stedet for handlede det om at blade gennem gamle papirer og afvikle de sager, der var gået i stå. Kort sagt, det handlede om at undgå alt, som ikke var af en presserende og virkelig krævende karakter.

Under alle omstændigheder havde han først været tvunget til at få overstået sin daglige kontrolrunde for at sikre sig, at ingen af hans medarbejdere kastede sig over noget, der kunne give anledning til yderligere politiindsatser. Alt virkede roligt, og for det meste var lokalerne, gangene og skrivebordene tomme, og de sædvanlige dovenkroppe sad i kaffestuen og snakkede om alt mellem himmel og jord, bare det ikke handlede om arbejdet. Så snart han havde foretaget

sin kontrol, havde han indtalt en besked på sin telefonsvarer, at han befandt sig i møde hele eftermiddagen og først forventede at være til at træffe den følgende dag.

Derefter havde han taget en taxa ud til Djurgården for at spise frokost på en restaurant med så god beliggenhed, at risikoen for at støde på en kollega, der bare var smuttet fra arbejdet, var ikkeeksisterende. Først en lille tallerken sild, så en kold tjekkisk pilsner og en russisk vodka for fordøjelsens skyld. Derefter en grillet bøf, endnu en pilsner og en mere robust snaps til maden for at modvirke effekten af de stegte løg, der var blevet serveret sammen med hans bøf. Det hele blev afsluttet med kaffe og cognac, inden han satte sig ind i dagens tredje taxa for at tage hjem og nyde sin velfortjente middagslur.

Bäckström var vågnet, blot et kvarter før Edvin ringede på hans dør. Udhvilet, ved godt mod, krystalklar i hovedet, var det endda lykkedes ham at blande en første svalende aftensjus, inden lyden af dørklokken forstyrrede hans fred. Det skete, samtidig med at han inde i hovedet var begyndt at planlægge, hvordan han skulle afslutte endnu en arbejdsdag.

Mærkeligt, tænkte Bäckström. På den ene side lille Edvins typiske signal. På den anden side, at Edvin ifølge egne oplysninger, der for øvrigt var blevet bekræftet af hans mor, da hun og Bäckström var stødt på hinanden i ejendommen for bare nogle dage siden, befandt sig på en sommerlejr for søspejdere, længst ude på Ekerölandet ved Mälaren og mindst tredive kilometer fra den ejendom, hvor han boede. Og at han først var ventet hjem igen i slutningen af næste uge.

Bäckström var helt sikkert landets mest kendte og respekterede politimand, et levende symbol på den tryghed, som alle almindelige medborgere anså sig som berettigede til. En støt klippe, bag hvilken man endnu kunne søge beskyttelse i en ond og usikker tid. Det var sådan, sympatiske og normale mennesker – af gode grunde – opfattede ham og det, han stod for. Samtidig var der alt for mange, der ikke delte denne opfattelse, og som ikke ville undse sig for at anvende Edvins ringesignal for at komme ind på livet af ham og skade ham eller slå ham ihjel. Det havde selv hans enfoldige arbejdsgiver indset, da denne til sidst havde givet ham ret til at bære tjenestevåben, selv når han ikke var i tjeneste.

Alle ugens dage, alle døgnets timer, og uanset hvor han befandt

sig, og hvad han foretog sig, kunne han altså til hver en tid medbringe sin bedste ven her i livet. Lille Sigge, hans tjenestepistol af mærket Sig Sauer, med et magasin af den største model, der rummede femten skud. Det havde godt nok taget lang tid og endda krævet en indgriben fra den øverste ledelse inden for politiets faglige organisation, før hans mappebærende chefer havde vovet at træffe den beslutning.

Dumt at tage en chance, tænkte Bäckström og tog Sigge op af lommen på sin morgenkåbe, inden han gik ud i entréen for at kaste et nærmere blik på sin gæst.

3

Bäckström var en forsigtig general. Uden for hans eget vindfang strøg onde mennesker omkring, og skulle han sænke vindebroen til den borg, der også var hans hjem, var det ham, og kun ham, der traf beslutningen og foretog sig det praktiske.

At kigge gennem dørspionen var ganske utænkeligt. Kun folk fra den svagtbegavede kategori inden for selvmordstilbøjelige valgte at få hovedet skudt i småstykker på den måde, og der fandtes udelukkende en dørspion i hans fordør for at forvirre modstanderen. Det der talte, var i stedet det fint skjulte overvågningskamera, som han havde fået installeret for nogle måneder siden, og som han af praktiske grunde havde koblet til sin hjemmecomputer og smartphone.

Helt sikkert Edvin, tænkte Bäckström og trykkede igen på mobilen for at skifte billede til trappeopgangen og forsikre sig om, at han også var alene. Og kun Edvin, tænkte han.

Inden han åbnede døren, havde han stoppet Lille Sigge tilbage i lommen på sin morgenkåbe for ikke at forurolige sin gæst unødigt.

“Edvin,” sagde Bäckström. “Dejligt at se dig. Fortæl! Hvad kan jeg gøre for dig, unge mand?”

“Kommissæren må undskylde, med al respekt,” sagde Edvin og bukkede artigt, “men det forholder sig nok således, at det denne gang er mig, der kan gøre noget for kommissæren.”

“Jaså? Det lyder godt. Kom indenfor.”

Mærkelig knægt, tænkte Bäckström, for ikke at tale om det pokkers mærkelige tøj, han har på.

Edvin var lille og mager. Tynd som en tandtråd og kun en anelse længere end den, som Bäckström plejede at folde sammen på midten, inden han morgen og aften rensede de veritable kronjuveler, der nu til dags havde erstattet hans oprindelige garniture. Edvin havde

runde hornbriller med linser så tykke som flaskebunde, og han talte som en bog skrevet med små bogstaver. En lille forlæst brilleabe, der var flyttet ind i ejendommen nogle år tidligere, og fordelten ved det var, at han var velopdragen på den der gammeldags måde og heldigvis det eneste barn i både sin familie og den ejendom, hvor han og Bäckström boede.

Bäckström brød sig ikke om børn. Det var i og for sig ikke så mærkeligt, eftersom han ikke brød sig om andre mennesker end sig selv, og heller ikke de fleste dyr og planter, men med lige præcis Edvin havde han gjort en undtagelse. Det havde nemlig vist sig, at drengen var stiltfærdig, ubrydeligt loyal og endda højst brugbar, når det handlede om at forrette mindre ærinder som at købe aviser, ingredienser til sjusser og diverse blandede viktualier fra delikatessebutikken i butiksarkaden oppe ved Sankt Eriksgatan. Dog var der stadig nogle år til, at Bäckström kunne sende ham til Systembolaget for at indkøbe de lidt tungere ting. Men den tid ville komme, og allerede nu havde Bäckström knyttet sig til ham.

Og lige i dag var Edvin desuden klædt i uniform, en langærmet, blå skjorte, en gul halsklud, der blev holdt sammen af en flettet lædersnor, korte blå bukser, der gik ned til knæene, og blå kondisko. På skjorten var der fastgjort flere stofemblemer og nogle mærker af metal, i livremmen om hans talje sad der en mindre, finsk dolk samt tre bæltetasker af varierende størrelse, og på ryggen bar han en lille rygsæk af brunt læder.

Formodentlig stukket af fra søspejderne, tænkte Bäckström som den politimand, han var.

Bäckström og hans gæst havde sat sig til rette i sofagruppen i dagligstuen, Bäckström i sin tronlignende lænestol med tilhørende skammel, mens Edvin først havde taget rygsækken af og stillet den på sofabordet mellem dem, inden han havde slået sig ned i det nærmeste sofahjørne. Rank i ryggen som en tinsoldat og med en alvorlig mine.

“Du havde et ærinde,” mindede Bäckström ham om, nippede til sin sjus og nikkede venligt til sin gæst.

“Ja,” svarede Edvin. “For nogle timer siden gjorde jeg et lille fund på en ø lige uden for den spejderlejr, hvor jeg er for tiden. Jeg tror, at det kan have kommissærens interesse.”

“Jeg lytter,” sagde Bäckström og lo gemtyligt. “Fortæl.”

Edvin nikkede endnu en gang, åbnede sin rygsæk og trak en plasticpose frem, som han rakte over til Bäckström, og så snart han havde fået posen i hånden, forstod han, hvad der var i den. Det var ligegodt fandens, tænkte han.

“Ganske grusomt, faktisk,” istemte Edvin og nikkede alvorligt.

Tidligere på dagen havde Edvin været ude og sejle med sine kammerater fra spejderlejren, men straks efter frokost havde han fået tildelt en specialopgave og var blevet sat i land på en nærliggende lille ø for at plukke kantareller, andre spiselige svampe eller stort set hvad som helst, der kunne anvendes til at holde madomkostningerne nede for Edvin og hans kammerater, uden at det tog livet af dem. Han havde ikke fundet nogen svampe, hvilket ifølge Edvin ikke var så mærkeligt, når man tænkte på det tørre vejr, de havde haft den sidste måned. Han havde heller ikke fundet noget andet spiseligt. Derimod havde han gjort et helt andet fund.

“Da jeg så det der, troede jeg først, at det var en stor støvbold,” sagde Edvin og nikkede mod det hvide kranium, der lå på bordet mellem dem. “Det lå nede i mosen, så det var kun toppen af issen, der stak op.”

“Hvad gjorde du så?” spurgte Bäckström.

Lidt bleg om næbbet er du nu, tænkte han.

“Ja, jeg sparkede til den. Som man nu gør med støvbolde. Så de eksploderer og ryger lidt, ikke? Men så forstod jeg jo, hvad det var. Det lå også lige ved indgangen til en rævegrav, så det burde jeg måske have indset allerede inden.”

Bäckström nøjedes med at nikke samstemmende. Derpå stak han en kuglepen ind i kraniets ene øjenhule, holdt det op, så de kunne se nærmere på det uden at afsætte nogen af deres egne fingeraftryk eller andre spor.

“Jeg har gjort præcis, som kommissæren gør, for ikke at efterlade unødvendige spor,” sagde Edvin. “Jeg har heller ikke taget fat i det, altså,” uddybede han.

“Selvfølgelig har du ikke det,” sagde Bäckström. “Vi er jo professionelle, vi to. Ikke et par dumme privatdetektiver.”

Den knægt kan komme så langt, han ønsker, tænkte han, mens han granskede det fund, som Edvin havde gjort.

Det var et kranium fra et menneske, hvor underkæben manglede, hvilket ofte var tilfældet, så snart de havde ligget ude i naturen i et stykke tid. Ellers så det ud til at være i udmærket stand. Det var hvidt og havde ingen vævsrester, heller ikke nogen spor af værktøj, der kunne være havnet der via en menneskehånd. Heller ingen spor efter dyretænder. Kun den slags, som burde findes på stedet, når man tænkte på, hvad Edvin havde fortalt. Der var spor af mos og græs, et længere græsstrå, der sad fast mellem fortænderne, og rester af jord på overkæben. Indtil videre var der ikke noget mærkeligt i forhold til omstændighederne, og i løbet af de sidste to hundrede år havde forskellige generationer af svenske arkæologer gjort tusindvis af lignende fund i Mälardalen, der stammede fra bronzealderen og tidligere. Derfor fandtes der ikke nogen anledning til for sådan en som Bäckström at fare op af stolen. Hvis det altså ikke var for det lille, runde hul i højre tinding på højde med øjenhulerne.

“Kuglen ligger stadig inde i kraniet,” sagde Edvin, samtidig med at han rakte en lille lommelygte over til Bäckström. “Jeg kunne høre, hvordan den skramlede, da jeg løftede kraniet op, og derfor kiggede jeg på den med min lommelygte.”

“Javel, ja,” sagde Bäckström. Han drejede forsigtigt kraniet og vippede det til den korrekte vinkel og lyste ind i kraniet. Der lå den, præcis som Edvin havde sagt.

En blykugle uden kappe, sandsynligvis af kaliber 0.22. Den havde givet et indgangshul med tydelige og afrundede kanter, men ikke noget udgangshul. Kuglen var blevet trykket flad, så snart den passerede gennem tindingen på kraniet, og havde nu en dobbelt så stor diameter, som da den blev affyret. Den var nu for stor til at trille ud gennem det hul, den havde skabt, og derfor lå den stadig i hovedet på det menneske, som den havde taget livet af. Og en anledning så god som nogen til, at det fund, som Edvin havde gjort, var havnet på Bäckströms bord. Ovenikøbet hans eget sofa-bord.

“Jaså,” sagde Bäckström, samtidig med at han satte kraniet tilbage på bordet. “Hvad mener vi så om det her? Da det er dit fund,

Edvin, vil jeg foreslå, at du begynder. Hvad mener du om det her dødningshoved?”

Til at begynde med havde Edvin nøjedes med at nikke, og derefter havde han taget en lille lommebog frem fra en af de små tasker, han havde sat fast på sin livrem, samt en kuglepen, der sad i brystlommen på hans skjorte. Så rettede han på sine briller og rømmede sig diskret, mest for sig selv, virkede det som om, inden han til sidst tog ordet.

“Tak, kommissær. Jeg tror, at der er tale om en kvinde, en voksen kvinde, et sted mellem tyve og fyrre år. Altså da hun døde. Faktisk er jeg ret sikker på det.”

“Hvordan kan du være det? Så sikker på det, altså?” Den dreng er måske lige lovlig meget, tænke Bäckström.

“Jeg googlede det, da jeg sad i bussen på vej herhen,” sagde Edvin, der pludselig havde svært ved at skjule sin iver og endda holdt sin iPhone op for at bekræfte det, han lige havde sagt.

“Med risiko for at være på tværs,” sagde Bäckström. “Hvad er det så, der gør dig så sikker i den sag?”

Alt, absolut alt, talte ifølge Edvin for, at det forholdt sig sådan. Et velvoksent kranium med tydelige suturlinjer, præcis som hos en voksen. Permanente tænder som hos en voksen. Ingen mælketænder, som børn kunne have helt hen til trettenårsalderen. Helt sikkert et voksent menneske.

“Hvorfor tror du så, at der er tale om en kvinde?” spurgte Bäckström.

“Ja, i første omgang er det ikke på grund af størrelsen,” svarede Edvin. “Kvinder har ganske rigtigt mindre hoveder end mænd, altså i gennemsnit, og det her kranium er jo vældigt lille for en voksen mand. Men samtidig er der jo store forskelle, selv mellem mænd, altså.”

Så sandt, så sandt, tænkte Bäckström og nikkede opmuntrende.

“Det er mest nogle andre ting,” sagde Edvin. “En afrundet, lodret pande. Mænd har tit en mere skrånende og firkantet pande. Og ja, så er der øjenbrynsbuerne. Hos os er de ofte markerede, men hos kvinder er de små eller mangler endda helt. Hos kvinder er øjenhulerne rundere, og hvis kommissæren kigger på dem her, kan man se, at den øverste kant i øjenhulerne er tynd og skarp, men hos mænd er

den betydeligt bredere og mere afrundet. Desværre kan vi ikke sige noget om hagen, eftersom underkæben helt mangler.”

“Men du er helt sikker?”

Hvad fanden skal vi med NFC, det kriminaltekniske center? tænkte Bäckström. De har hundreder af idioter, som går rundt og slæber på fødderne, på trods af at de alle sammen med fordel kunne erstattes af hans egen Edvin.

“Ja, helt sikker.”

“Er der flere ting, du er nået frem til?”

“Jeg tror ikke, at hun var misbruger eller kriminel eller noget i den retning. Jeg tror, at hun var et almindeligt menneske. Et samvittighedsfuldt menneske, der levede et godt liv. Hun har for eksempel hvide og helt raske tænder. Ikke en eneste fyldning, ingen huller eller så meget som tegn på caries. Hun har heller ingen tidligere helede skader i hovedet, som efter at nogen har slået hende, eller at hun har været ude for en ulykke, mener jeg.”

“Alt det der konkluderede du, mens du sad i bussen og googlede?” spurgte Bäckström.

“Ja,” svarede Edvin. “Jeg var næsten alene i bussen, så jeg satte mig længst nede bagi, så ingen kunne se, at jeg kiggede på hende. Desuden tog det lidt mere end en time ind til Kungsholmen.”

Forrest i bussen sidder nogle voksne idioter og spekulerer på, om de skal have pizza eller pasta til middag, og hvordan de skal nå frem til Systembolaget, inden det lukker, tænkte Bäckström, og mens de sidder der med deres små grublerier, har lille Edvin sat sig ned bagi for i fred og ro og ud fra nogle afprøvede videnskabelige fakta at kunne undersøge det kranium, han har fundet et par timer tidligere. Præcis som jeg ville have gjort, tænkte han. Endnu fandtes der håb for menneskeheden, på trods af at den i retfærdighedens navn burde være gået under for længe siden.

“Er der noget, du synes, jeg har glemt at spørge om?” tilføjede han.

Ifølge Edvin var der muligvis en enkelt ting, men det var ikke noget han var sikker på, men bare noget han havde spekuleret over, en følelse han havde haft.

“Hvad er det?” spurgte Bäckström.

“Jeg har på fornemmelsen, at hun ikke er født i Sverige eller Europa. Kraniet er ikke af den kaukasiske type, som man siger inden

for antropologien. Og det er vel heller ikke så sandsynligt, at hun var af samisk oprindelse.”

“Det tror jeg heller ikke,” medgav Bäckström.

Frekvensen af skide samer i Mälardalen talte heldigvis stærkt imod det, tænkte han.

“Hvor kommer hun så fra?” spurgte Bäckström.

“Jeg har på fornemmelsen, at hun kommer fra Asien,” svarede Edvin. “Thailand, Vietnam, Filippinerne, måske endda Kina eller Japan. Fjernøsten, ikke Mellemøsten. Men det er altså bare en fornemmelse, jeg har.”

“Den del af sagen skal nok løse sig, tror jeg,” sagde Bäckström. “Så snart vi får hendes dna.”

“Tandpulpen,” sagde Edvin og nikkede. “Når man tænker på, hvordan hendes tænder ser ud, burde det kunne lade sig gøre.”

“Ja,” sagde Bäckström. Hvad havde jeg ventet mig? tænkte han.

“Så mangler vi bare det afgørende spørgsmål,” sagde Edvin, samtidig med at han satte et flueben i sin lommebog.

“Hvad tænker du nu på?” spurgte Bäckström.

“Mord eller selvmord,” svarede Edvin.

“Ja, det havde jeg netop tænkt mig at spørge dig om,” sagde Bäckström, hvilket i og for sig var ren og skær løgn, eftersom det eneste, han havde spekuleret over de seneste minutter af deres samtale, var at det var på høje tid, at han fik blandet sig en ny sjus.

“Hvad mener du om den sag?” gentog han.

Sikkert et selvmord. Ud fra indgangshullet og skudvinklen at dømme et skud affyret på tæt hold mod højre tinding, måske endda direkte mod tindingen, hvis det våben der var blevet benyttet, var en pistol eller en revolver og ikke et gevær. Selvmord ved hjælp af skydevåben var desuden mere almindeligt end mord, selv om det som regel var mænd og ikke kvinder, der tog sig selv af dage på den måde. Hvis indgangshullet havde siddet i ganen på overkæben, ville Edvin endda havde været ret sikker på, at der ikke var tale om et mord.

“Men hvad tror du så egentlig?” insisterede Bäckström. “Hvordan, hvor og hvornår, som du jo ved, at jeg plejer at sige.”

Jeg må hellere spørge nu, tænkte han, inden lille Edvin vender tilbage til den galakse i det ydre rum, som han sandsynligvis kommer

fra, det der sted, hvor man allerede ved alt sådan noget, som alle, og desværre også han selv, var tvunget til at spekulere over.

Ifølge Edvin var det mord, mest på grund af den politimæssige regel, der gjaldt i uklare tilfælde, og indtil det modsatte var bevist uden for enhver rimelig tvivl.

“Som kommissæren plejer at sige: Tænk mord, indtil det modsatte er bevist,” sagde Edvin og nikkede.

I øvrigt havde han ikke så meget at tilføje. Andet end at det sted, hvor han havde fundet kraniet, sandsynligvis ikke var gerningsstedet, men bare et fundsted. Når man tænkte på rævegraven, hvor kraniet havde ligget, troede han også, at kroppen oprindeligt var blevet gravet ned eller gemt et andet sted på øen. Der var mindre end hundrede meter til den nærmeste strand og masser af gode steder på vejen til at skjule et lig, så hvorfor slæbe unødigt på det? Et fundsted. Ikke et gerningssted.

“Jeg har jo selv været der,” uddybede Edvin. “Det er mest buske og krat. Som en jungle, næsten. Ingen gider vel slæbe rundt på et dødt menneske, hvis man kan slippe for det.”

“Hvad så med gerningsstedet?” spurgte Bäckström.

“Måske en båd,” svarede Edvin. “I så tilfælde tror jeg også, at det skete om sommeren, når folk, der har båd, plejer at være ude på søen.”

Det tror jeg også, tænkte Bäckström, der bare nøjedes med at nikke. Hvad havde man ellers at gøre ude på en sø, hvis man bare ville skaffe sig af med et lig? Først havde han ankret op for natten i en eller anden passende bugt. Til silden og snapsen havde kvinden, som han var i selskab med, startet et skænderi, og så havde han hentet den salonriffel, som han havde om bord, og havde afsluttet alle igangværende diskussioner ved at skyde hende i hovedet. Hvorfor gøre det mere besværligt end nødvendigt? tænkte kriminalkommissær Evert Bäckström.

“Hvornår skete det så?”

På det punkt – hvornår det dræbende skud var blevet affyret, var Edvin stadig usikker. Kaliber 0.22-kugler havde eksisteret i snart hundrede år, for det havde han set, da han googlede, og lige den slags oplysninger plejede at stemme. Desuden fandtes der kranier, der var i samme gode stand som det, han havde fundet, på trods af at de

havde ligget i jorden i mere end hundrede år. Men hvis han skulle vælge, mente han, at det handlede om et mord, der var blevet begået i hans egen levetid, altså inden for de sidste ti år.

“Hvis du skulle vælge,” gentog Bäckström. “Hvad mener du?”

“Eftersom det var mig, der fandt hende,” sagde Edvin. “Det ville på en eller anden måde føles retfærdigt. Kommissæren forstår sikkert, hvad jeg mener.”

“Du skal have så mange tak, Edvin,” sagde Bäckström og nikkede venligt til sin gæst. “Er der mere, jeg kan gøre for dig?”

“Jeg må vel ikke få en mad?” spurgte Edvin. “Jeg er nemlig lidt sulten.”

“Selvfølgelig,” svarede Bäckström med varme i stemmen. “Der er både skinke og pølse og leverpostej og alle de andre ting også. Sild og rejesalat og løjrom og røget ål og laks. Du kan bare tage lige det, du vil have.”

“Tak,” sagde Edvin. “Jo, og så er der noget, jeg har spekuleret på.”

“Jeg lytter,” sagde Bäckström.

“Vi burde måske tale med Furuhjelm,” sagde Edvin.

“Furuhjelm?”

“Ja, det er ham, der er lejrchef. Han kan godt være ret nøjeregnende. Altså fordi jeg ikke sagde noget, før jeg tog af sted. Jeg har ikke talt med nogen. Om det her, altså,” sagde han og nikkede hen mod plasticposen på bordet.

“Klogt af dig,” sagde Bäckström. “Folk taler i det hele taget for meget, og det her skal blive mellem os. Du skal ikke være bekymret. Jeg skal nok tage mig af det.”

“Hvad gør vi med mor og far?” spurgte Edvin.

“Det problem skal jeg nok tage mig af også.”

“Hvor dejligt,” sagde Edvin og lavede mærkbart op.

“Så det er alt sammen i orden,” sagde Bäckström. “Sørg nu for at få noget at spise.”

Problemer, problemer, problemer, tænkte Bäckström, så snart Edvin var forsvundet ud i køkkenet. Uden overhovedet at have haft brug for at spekulere mere over sagen, havde han allerede set fem-seks praktiske problemer, der krævede øjeblikkelig handling på grund af det bidrag til politiets virksomhed, som hans lille nabo

havde overdraget ham, og som lige nu lå i en plasticpose fra Konsum på sofabordet i hans egen lejlighed. Fordelen ved lige præcis den slags problemer var samtidig, at de havde tilknytning til arbejdet, og eftersom Bäckström var chef, behøvede han bare udstikke nogle ordrer og sørge for, at en af hans medarbejdere ordnede den del af det hele.

Jeg må uddelegere det praktiske, tænkte Bäckström. Jeg ringer til Ankan.

Annika Carlsson var nyudnævnt kriminalkommissær, og Bäckströms 'nærmeste mand' i afdelingen for grove forbrydelser. Blandt kollegerne kaldtes hun for 'Ankan', og om det nu var et øgenavn eller et kælenavn, afgang udelukkende af, hvem der sagde det, og uanset hvad var det klogt at sikre sig, at hun selv var på sikker afstand og ikke kunne høre det.

Som sagt, så gjort. Bäckström havde ringet til Ankan og i meget korte træk forklaret hende, hvad det hele drejede sig om: Opret en anmeldelse om mistanke om et mord, sørg for, at en eller anden afhører det tiårige vidne, overlad kraniet med kuglehullet til den vagthavende tekniker, plus alt det andet, der naturligt følger med, når man skal påbegynde en mordefterforskning.

"Edvin," sagde Ankan. "Er det ham din lille nabo, du bruger som bydreng? Ham, der knap nok er større end en regnorm? Han er en sød, lille fyr. En rigtig lille nørd."

"Jeg forstår ikke, hvad det har med sagen at gøre," svarede Bäckström. "Jeg ser gerne, at du får sat maskineriet i gang."

"Det er klart. Sådan har alle det vel? Var der andet, du ville?" spurgte Ankan Carlsson, så snart Bäckström var færdig.

"Ja, plus at han er stukket af fra en eller anden skide spejderlejr ude på Ekerö. Så måske skulle man tale med både dem og hans forældre, så han ikke bliver meldt savnet helt uden grund."

"Det virker jo, som om du har tænkt på det hele, Bäckström," konstaterede Annika Carlsson.

"Ja, og hvad er så problemet?"

Hvad har hun gang i? tænkte Bäckström.

"Så du vil have, at jeg skal komme over til dig og hente ham?"

"Det ville jo uægtelig være praktisk."

“Ja, i den grad,” medgav Annika Carlsson. “For du har selv planer for aftenen, som ikke omfatter din lille nabo.”

“Hvad har det nu med sagen at gøre?” spurgte Bäckström. “Ret mig, hvis jeg tager fejl, men jeg troede, at det var dig, der var vagthavende?”

“Du har ret, Bäckström. Det var mig, der tog telefonen, og desuden har du altid ret. Selv når du tager fejl, mener jeg.”

“Fint,” sagde Bäckström. “Så hvad venter vi på?”

“Vi ses om en halv time,” sagde Annika Carlsson.

Dovne, uduelige skiderikker, tænkte Bäckström, så snart han havde lagt mobiltelefonen fra sig. Som altid skal svare igen. Hvor kom den slags fra? Men lige præcis i Ankans tilfælde turde han slet ikke spekulere over svaret på det spørgsmål. Hvorfor skal de alle sammen være politibetjente? tænkte han og sukkede tungt. Han havde selv tænkt sig at vise overbærenhed, trække vejret dybt et par gange og prøve at få noget konstruktivt ud af den opståede situation. Ikke noget med at styrte af sted, men begynde stille og besindigt med at blande sig en ny sjus, og så snart han var færdig med den del, plejede det meste jo at løse sig. Det vidste han af velafprøvet erfaring.

Først en lille middag på hans lokale restaurant i ophøjet afsondret-hed, inden han opsøgte byens centrale dele for til sidst at afslutte den offentlige del af aftenen i skilsmissegrøften på Riches Bar. Der havde Bäckström og hans Supersalami været et godt indarbejdet varemærke i lang tid, og eftersom rygtet gik som en løbeild, havde fænomenet markedsført sig selv. Kundekredsen kunne blive så stor, det skulle være, og der var allerede flere at vælge imellem blandt de kvinder, der søgte derhen for at slukke tørsten i deres indre.

Slukke tørsten på mere end én måde, tænkte Bäckström.

Da Ankan Carlsson dukkede op hjemme hos Evert Bäckström en halv time senere, havde hun allerede løst to af de praktiske problemer og skabt et nyt.

Først havde hun ringet lejrchef Furuhjelm op på hans mobiltelefon, inden hun havde forladt kontoret, hvis han nu skulle være den type, der foretog et kontrolopkald.

Han havde ikke anmeldt Edvins forsvinden, men derimod havde han sendt nogle af de ældre drenge ud for at lede efter ham. Tidligere erfaringer talte for, at drenge der stak af, havde for vane at vende tilbage, når de blev sultne. Tilbage stod de foranstaltninger, han havde til hensigt at gennemføre, når først politiet havde ført Edvin tilbage til spejderlejren. Furuhjelm så med stor alvor på rømninger. Det stred mod spejderbevægelsens værdigrundlag, det absolut nødvendige krav om disciplin og viljen til altid at stå til ansvar over for sine omgivelser.

“Du forstår sikkert, at jeg har været nødt til at ringe til hans far og mor,” fortsatte Furuhjelm. “Ved rømninger tilsigter vi nultolerance.”

“Hvem har påstået, at han er rømmet?” spurgte Ankan Carlsson. “Han har opsøgt os for at vidne i en sag. En alvorlig sag, og vi er meget glade for, at han er villig til at hjælpe os. Det er der desværre alt for få voksne, der gør, men ham her er en modig lille dreng.”

“Vidne,” sagde Furuhjelm. “Vidne om hvad, om jeg må spørge?”

“Selvfølgelig må du spørge,” svarede Annika Carlsson med blid stemme. “Men du skal ikke regne med at få noget svar. Edvin bistår politiet som vidne i en sag om en ganske alvorlig forbrydelse, og jeg vil sætte pris på, at du holder alle de her oplysninger for dig selv. De er nemlig fortroligtstemplede. Er det forstået?”

“Ja, ja. Det er bare ...”

“Fint,” afbrød Annika Carlsson ham. “Du vil møde Edvin i morgen formiddag, og samtidig vil du også træffe mig og nogle af mine kol-

leger og blandt andet skrive under på et stykke papir om udtaleforbud på grund af tavshedspligten, i forbindelse med at vi afhører dig for yderligere oplysninger.”

“Men hvad skal jeg sige til hans kammerater?”

“Ja, du må jo finde på et eller andet. Det kan vel ikke være første gang, at nogen stikker af fra lejren. Det må vel være sket tidligere?”

“Ja, men heldigvis ikke særlig tit.”

“Fint,” sagde Annika Carlsson. “Og nu må du have mig undskyldt. Vi må tale mere sammen i morgen.”

“Det kan blive vanskeligt i morgen,” indvendte Furuhjelm. “Vi skal på udflugt for at se nogle gamle fortidsminder her i nærheden, så jeg er desværre borte hele dagen.”

“Okay,” sagde Annika Carlsson. “Så vil jeg foreslå, at du kaster et blik i din kalender, kontakter mig og selv foreslår et tidspunkt. Så hurtigt som muligt.”

“Selvfølgelig, selvfølgelig,” sagde Furuhjelm. “Du hører fra mig. Det lover jeg.”

“Godt,” sagde Annika Carlsson. “Det siger vi så.”

Temmelig meget spagere nu, tænkte hun, da hun afsluttede samtalen.